

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/188/2016
Identifikačné číslo spisu:	8112213427
Dátum vydania rozhodnutia:	25.10.2017
Meno a priezvisko:	Mgr. Miroslav Šepták
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:8112213427.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu K. J., bytom J., J., zastúpeného JUDr. Františkom Komkom, advokátom so sídlom v Prešove, Hlavná 27, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, o náhradu škody, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 15 C 85/2012, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 15. decembra 2015 sp. zn. 6 Co 55/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania vo výške určenej súdom prvej inštancie.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 15. decembra 2015 sp. zn. 6 Co 55/2015 potvrdil ako vecne správny (§ 219 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len „O. s. p.“) rozsudok Okresného súdu Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) zo dňa 17. decembra 2014 č. k. 15 C 85/2012-103 vo výroku, ktorým uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 3.795,86 € s 9 % ročným úrokom z omeškania z dlžnej sumy od 11. apríla 2012 do zaplatenia v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku. Rozsudok súdu prvej inštancie v zamietavom výroku a výroku o trovách konania zrušil a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania súd prvej inštancie dospel k správne mu záveru, že nezákonne vedené trestné stíhanie voči žalobcovi bolo jednou z hlavných (bezprostredných) príčin vzniku majetkovej škody, tak ako si ju uplatňoval v konaní. Ak v súvislosti s rozhodnutím orgánu činného v trestnom konaní, ktoré nie je v súlade so zákonom, fyzická osoba vynaložila náklady na trovy obhajoby smerujúce k odstráneniu nežiaducich právnych dôsledkov na obvineného (žalobcu), štát zodpovedá za takto vzniknutú škodu bez ohľadu na skutočnosť, či v trestnom konaní bol obvinenému obhajca ustanovený alebo či si ho zvolil sám. Je v danom prípade rozhodným, že nezákonným môže byť i trestné stíhanie, trestné konanie, u ktorého nie je daný dôvod povinnej obhajoby (§ 37 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestného poriadku) a zvolený obhajca nepochybne môže prispieť k výsledku konania. Pokiaľ odvolateľka namietala, že žalobca nepreukázal úhradu trov obhajoby, tak v tomto smere odvolací

súd uviedol, že žalobca k podanej žalobe predložil vyúčtovanie odmien a výdavkov za advokátske úkony, ktorého súčasťou je i potvrdenie o zaplatení s uvedením čísla dokladu č. 0243597, ktorý preukazuje príjem vo výške 3.747,54 €. Záloha predstavovala 500,- € (čl. 5). Dôkazné bremeno si žalobca splnil a žalovaná nepreukázala opak. Aj keby žalobca ešte trovy neuhradil, relevantné je to, že mu vznikol dlh na trovách. Jeho majetková sféra sa teda zmenila o dlh, ktorý mu majetok nepochybne znižuje. Za nesprávny označil odvolací súd záver súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby v časti o nemajetkovú ujmu konštatujúc, že pobyt vo väzbe žalobcu tak hlboko nezasiahol a nemal dopad najmä v jeho osobnom živote poukazujúc na jeho predchádzajúce odsúdenia. Uviedol, že trestné stíhanie pre zločin znásilnenia obvineného, neskôr obžalovaného, môže hlboko zasiahnuť, čo sa týka osobného, profesijného života, keďže nepochybným spôsobom, ak sa táto skutočnosť dostane na známosť verejnosti, sa zníži mravný profil obžalovaného. Odvolací súd nespochybnil, že predchádzajúce právoplatné odsúdenia majú svoj podiel na celkovom obraze o človeku, no vedenie trestného stíhania pre zločin znásilnenia spôsobuje ujmu na osobnom a spoločenskom živote väčšiu až nenapraviteľnú. V tomto smere uviedol, že z obsahu spisu vyplýva, že potom, čo sa voči žalobcovi začalo trestné stíhanie, bol nútený sa pre nepriaznivú verejnú mienku odsťahovať. Tiež žalobca tvrdil, že musel odísť z práce, keďže ostatní mali divné reči, primitívne pohľady. Nie je z odôvodnenia zrejmé, či tomu bolo tak aj v prípade prvého alebo neskôr druhého odsúdenia, resp. či išlo o podstatnú zmenu vo vedení života žalobcu po tom, čo sa proti nemu začalo viesť trestné stíhanie pre zločin znásilnenia. V tomto smere bolo rozhodnutie súdu prvej inštancie nepreskúmateľné, keďže sa týmito okolnosťami vyplývajúcimi zo spisu nezaoberal. Z uvedených dôvodov v zamietavom výroku a v nadväzujúcom výroku o trovách konania odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil ako nepreskúmateľný, a to v zmysle ustanovenia § 221 ods. 1 písm. f) O. s. p. a vec v rozsahu zrušenia vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

2. Uvedené rozhodnutie odvolacieho súdu napadla žalovaná dovolaním. Prípustnosť dovolania odôvodnila ustanoveniami § 237 ods. 1 písm. e/ a f/ O. s. p. (nedostatok procesnej podmienky podania návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, odňatie možnosti konať pred súdom). Predmetné vady konania videla v tom, že odvolací súd konal o odvolaní žalobcu aj napriek tomu, že nebolo účinne podané (neobsahovalo zákonné náležitosti); ďalej v tom, že sa nevysporiadal s námietkami žalovanej vo vyjadrení zo dňa 8. decembra 2015 vo vzťahu k odvolaniu žalobcu (žalovanej neposkytol ani len základné odpovede na položené otázky); vo veci odvolací súd rozhodol dňa 15. decembra 2015, t. j. v deň, kedy mu bolo doručené vyjadrenie žalovanej zo dňa 8. decembra 2015, pochopiteľne na predmetné vyjadrenie neprihliadol; za ďalšie, písomné vyhotovenie rozhodnutia odvolacieho súdu neobsahuje ani len základné (a už vôbec nie zásadné) vysvetlenie dôvodov pre rozhodnutie súdu dotýkajúcich sa zavinenia/nezavinenia vzatia do väzby zo strany žalobcu, teda negatívnej podmienky podľa § 8 ods. 6 písm. a/ zák. č. 514/2003 Z. z., pri existencii ktorej právo na náhradu škody vôbec nevznikne; napokon na vydanie zrušujúceho výroku odvolacieho súdu neboli splnené zákonné podmienky podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p. (žalobca totiž nepreskúmateľnosť rozsudku ako inú vadu konania podľa § 205 ods. 2 písm. b/ O. s. p. za odvolací dôvod neoznačil, resp. označil len odkazom na ustanovenie právneho predpisu, t. j. blanketou); v tejto časti bolo rozhodnutie odvolacieho súdu tiež vyhotovené bez náležitého odôvodnenia, teda je nepreskúmateľné. Žalovaná tiež namietala nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, osobitne v časti týkajúcej sa priznania náhrady majetkovej škody, ktorá mala vzniknúť v súvislosti s trestným stíhaním. Z uvedených dôvodov navrhla, aby dovolací súd zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

3. Žalobca vo svojom vyjadrení k dovolaniu žalovanej uviedol, že rozhodnutie odvolacieho súdu je vecne a právne správne a nie sú dané dôvody dovolania, pre ktoré by bolo potrebné napadnuté rozhodnutie zrušiť. Žalovaná neopodstatnene namieta, že odvolací súd jej odňal možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. a taktiež aj dovolací dôvod podľa § 237 ods. 1 písm. e/ O. s. p. Dôvody, ktoré uvádza vo svojom dovolaní, nie sú ničím iným ako sústavným opakovaním jej formalistických tvrdení, s ktorými sa pri svojom rozhodovaní náležitým spôsobom vysporiadali už súdy nižších inštancií. Z uvedeného dôvodu navrhol, aby dovolací súd podané dovolanie odmietol.

4. Dovolanie bolo podané 29. februára 2016. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP (ale) právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

5. Právne účinky dovolania, ktoré nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti CSP, zostávajú zachované. Pokiaľ bolo dovolanie v čase jeho podania prípustným prostriedkom nápravy, umožňujúcim dovolací prieskum, potom tieto účinky (a následky) sa uznávajú i v budúcnosti. Prežarovanie princípov právneho štátu do ústavného poriadku nachádza svoje normatívne vyjadrenie v ustanovení § 470 ods. 2 vete prvej CSP. Fundamentom je právna istota, ktorá v sebe nesie znaky ochrany nadobudnutých práv a s tým spojenej dôvery v právo. Účinky prípustného dovolania žalovanej dopadajú do sféry konania a rozhodovania odvolacieho súdu, ktoré sa spájajú s tzv. vadou zmätočnosti; § 237 ods. 1 písm. e/ a f/ O. s. p.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

7. Rozsudky odvolacieho súdu, proti ktorým by bolo dovolanie prípustné, sú uvedené v § 238 ods. 1, 2 a 3 O. s. p. Keďže dovolaním napadnutý potvrdzujúci výrok rozsudku odvolacieho súdu nemožno podriaďiť pod žiadny dôvod prípustnosti dovolania v zmysle § 238 O. s. p., je zjavné, že dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu v predmetnej veci v potvrdzujúcej časti podľa tohto ustanovenia nie je prípustné.

8. Predmetné dovolanie by bolo prípustné, iba ak v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O. s. p. (tzv. vady zmätočnosti). Žalovaná procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až d/ a g/ O. s. p. netvrdila a ich existencia ani nevyšla v dovolacom konaní najavo; nepreukázané boli tiež vady konania žalovanou namietané (§ 237 ods. 1 písm. e/, f/ O. s. p.).

9. Žalovaná tvrdí, že jej bola odňatá možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. Za právneho stavu do 30. júna 2016 sa odňatím možnosti konať pred súdom rozumel procesne nesprávny postup súdu, ktorý mal za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania [v zmysle § 18 O. s. p. mali účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd bol povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv - viď napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O. s. p.), nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O. s. p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O. s. p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O. s. p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O. s. p.)].

10. Dovolateľka v súvislosti s tvrdením procesných vád konania v zmysle § 237 ods. 1 O. s. p. konkrétne namietala odňatie možnosti konať pred súdom, ktoré vidí v tom, že odvolací súd konal o odvolaní žalobcu aj napriek tomu, že nebolo účinne podané (neobsahovalo zákonné náležitosti); ďalej v tom, že sa nevysporiadal s námietkami žalovanej vo vyjadrení zo dňa 8. decembra 2015 vo vzťahu k odvolaniu žalobcu, keď vo veci rozhodol dňa 15. decembra 2015, t. j. v deň, kedy mu bolo doručené vyjadrenie žalovanej zo dňa 8. decembra 2015, a preto na predmetné vyjadrenie neprihliadol; na vydanie zrušujúceho výroku odvolacieho súdu neboli splnené zákonné podmienky podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p a napokon písomné vyhotovenie rozhodnutia odvolacieho súdu je nepreskúmateľné, vrátane jeho zrušujúceho výroku.

11. Žalovaná v rámci svojich dovolacích námietok zastáva názor, v zmysle ktorého jej odvolací súd odňal možnosť konať pred súdom, keď konal o odvolaní žalobcu, hoci toto nebolo účinne podané, čo zakladá i prípustnosť dovolania a jeho dôvodnosť podľa § 237 ods. 1 písm. e/ O. s. p. Má za to, že

odvolanie zo strany žalobcu vôbec nebolo podané, keď neobsahovalo zákonné náležitosti, t. j. neboli z neho zrejme odvolacie dôvody (táto náležitosť odvolania nemôže byť nahradená strohým zoznamom odvolacích dôvodov spočívajúcich len vo vymenovaní ustanovení zákona tak, ako to urobil žalobca) ani to, v čom sa rozhodnutie alebo postup súdu prvej inštancie považuje za nesprávny. Žalovaná tiež namieta postup odvolacieho súdu, ktorý v rozpore s ustanovením § 212 ods. 1 O. s. p. prihliadal na prípadné pochybenie súdu prvej inštancie, ktoré vôbec nebolo v odvolaní žalobcu označené a namietané; žalobca totiž nepreskúmateľnosť rozsudku ako inú vadu konania podľa § 205 ods. 2 písm. b/ O. s. p. za odvolací dôvod neoznačil (resp. označil len odkazom na ustanovenie právneho predpisu, t. j. blanketou). V uvádzaných okolnostiach najvyšší súd nevidí naplnenie dovolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 237 ods. 1 písm. e/ O. s. p., ktoré má namysli inú procesnú situáciu, a síce, ak je konanie zaťažené vadou spočívajúcou v nedostatku procesnej podmienky (kedy sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný). Za ďalšie, podľa § 212 ods. 3 O. s. p. na vady konania pred súdom prvého stupňa prihliada odvolací súd, len ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Vada nepreskúmateľnosti je ustálenou rozhodovacou praxou súdov považovaná za inú vadu, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Pokiaľ teda odvolací súd zistil, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je postihnuté touto vadou a prihliadol na ňu, aj keď odvolateľom nebola v odvolaní namietaná, jeho postup bol v súlade s ustanovením § 212 ods. 3 O. s. p., a preto ho nemožno považovať za nesprávny. Uvedeným postupom nebola preto žalovanej odňatá ani možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.

12. Žalovaná tiež tvrdí, že jej bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.) postupom odvolacieho súdu, ktorý súd rozhodol bez toho, aby vyčkal, či sa vyjadrí k odvolaniu žalobcu, a preto sa zároveň ani nevysporiadal s jej námietkami obsiahnutými vo vyjadrení zo dňa 8. decembra 2015.

13. V súlade s princípom „rovnosti zbraní“ [čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“)] každá procesná strana musí mať rovnakú možnosť hájiť svoje záujmy a žiadna z nich nesmie mať podstatnú výhodu voči protistrane [viď napríklad rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len ESĽP) vo veci Delcourt proti Belgicku z roku 1970]. Podstata tohto princípu spočíva v tom, že všetci účastníci občianskeho súdneho konania majú rovnaké procesné práva a povinnosti, ktoré uplatňujú a plnia za rovnakých procesných podmienok bez zvýhodnenia alebo diskriminácie niektorého z nich. V súlade s právom na kontradiktórne konanie musia mať procesné strany príležitosť nielen predložiť všetky dôkazy potrebné na to, aby ich návrh uspel, ale i zoznámiť sa so všetkými ďalšími dôkazmi a pripomienkami, ktoré boli predložené s cieľom ovplyvniť rozhodnutie súdu, a vyjadriť sa k nim.

14. Nevyhnutnou podmienkou zabezpečenia účinnej možnosti odvolateľa vyjadriť sa k úkonu protistrany svojou replikou je, že mu bude vytvorená procesná možnosť vyhotoviť svoje stanovisko tak, aby mal dostatok času na jeho prípravu. Za čas, ktorý umožňuje dostatočnú prípravu účastníka, označuje Občiansky súdny poriadok v iných prípadoch lehotu „najmenej päť dní“ (napríklad § 115 ods. 2, resp. § 156 ods. 3). Najvyšší súd uvedený názor prezentoval aj prijatím judikátu R 8/2016, ktorého právna veta znie: „Nevyhnutnou podmienkou zabezpečenia účinnej možnosti odvolateľa vyjadriť sa k úkonu protistrany svojou replikou je, že mu súd na toto vyjadrenie poskytne primeranú lehotu, ktorá nemôže byť kratšia ako päť dní.“ Jeho uverejnením v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ide už o názor, ktorý má po právnej stránke zásadný význam a z ktorého súdy pri svojej rozhodovacej činnosti vychádzajú; jeho prípadné prelomenie (judikáturný odklon) musí byť náležité a dôkladne zdôvodnené.

15. V danom prípade bola žalovanej vytvorená reálna možnosť dostatočne sa pripraviť (najmenej päť dní) na zaujatie stanoviska k odvolaniu žalobcu z 30. decembra 2014 a k vyjadreniu žalobcu z 19. februára 2015 (č. l. 120 a nasl. a č. l. 130 a nasl. spisu) a so stanoviskom oboznámiť odvolací súd tak, aby naň bolo možné prípadne vziať zreteľ pri rozhodovaní o odvolaní. Z obsahu spisu vyplýva, že odvolanie žalobcu bolo žalovanej doručené na vyjadrenie dňa 16. januára 2015 (viď doručienka na č. l. 122 spisu), teda takmer jedenásť mesiacov pred vyhlásením napadnutého rozsudku a vyjadrenie žalobcu

bolo žalovanej doručené dňa 4. decembra 2015 (viď doručenia na č. l. 134 spisu), pričom odvolací súd rozhodol dňa 15. decembra 2015. Je preto neopodstatnené konštatovanie, podľa ktorého odvolací súd v predmetnej veci konal tak, že svojím postupom založil procesnú vadu konania považovanú v čase jeho rozhodovania za znemožňujúcu realizáciu procesných práv žalovanej (§ 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.).

16. Vo vzťahu k dovolacej námietke, že na vydanie zrušujúceho výroku odvolacieho súdu neboli splnené zákonné podmienky podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p., najvyšší súd uvádza, že rozhodovacia prax najvyššieho súdu sa do 30. júna 2016 ustálila na názore, podľa ktorého zrušujúce uznesenie odvolacieho súdu bolo možné napadnúť iba z dôvodov (procesné vady konania) relevantných v zmysle § 237 O. s. p. (viď judikát R 34/1995). Najvyšší súd v rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 208/2014 uviedol, že „ak odvolací súd v niektorej veci zruší rozhodnutie súdu prvého stupňa podľa § 221 ods. 1 O. s. p. a vec mu vráti na ďalšie konanie napriek tomu, že pre to neboli dané procesné predpoklady a namiesto bolo iné rozhodnutie odvolacieho súdu (§ 219 O. s. p. alebo § 220 O. s. p.), ide o nesprávne rozhodnutie. Takéto nesprávne rozhodnutie ale nemožno stotožňovať s procesnou vadou konania odnímajúcou účastníkovi možnosť realizovať jemu patriace procesné oprávnenia v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. Toto ustanovenie totiž dáva odňatie možnosti konať pred súdom výslovne do súvislosti iba s faktickou procesnou činnosťou súdu (procedúrou prejednávania veci), nie s jeho rozhodovaním. Navyše, po vrátení veci na ďalšie konanie súd pokračuje v prejednávaní veci a účastníkom konania zostávajú zachované ich procesné oprávnenia. Otázka dopadov takéhoto nesprávneho rozhodnutia na rýchlosť a hospodárnosť konania je z pohľadu § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. irelevantná.“ Podľa názoru dovolacieho súdu sú predmetné závery aplikovateľné aj na tento prípad. I keby teda (prípadne) došlo v danej veci k nesprávosti vytykanej žalovanou, nemalo by zrušenie rozhodnutia súdu prvej inštancie za následok odňatie možnosti konať pred súdom. Neobstojí tiež tvrdenie dovolateľky, že odvolací súd jej zrušením rozsudku súdu prvej inštancie v zamietavom výroku porušil právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odvolací súd uviedol, z akých dôvodov a prečo považuje žalobcom napadnutý výrok súdu prvej inštancie za nesprávny; úvahy, z ktorých vychádzal pri svojom rozhodovaní, bližšie zdôvodnil (str. 9 a 10 napadnutého rozhodnutia).

17. Žalovaná v súvislosti s tvrdením procesnej vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. tiež namieta, že rozhodnutie odvolacieho súdu (tak v zrušujúcej ako aj v potvrdzujúcej časti) trpí nedostatkom riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia, je nepreskúmateľné. Na rokovaní občianskoprávného kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“ Toto stanovisko bolo uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 2/2016.

18. Najvyšší súd, stotožňujúc sa v preskúmvanej veci so závermi, na ktorých spočíva predmetné stanovisko, skúmal, či v danej veci ide o taký výnimočný prípad, kedy by nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladala vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. Dovolací súd nezistil, že by o takýto prípad v prejednávaní veci išlo; odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu obsahuje vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu potvrdil (resp. zrušil). Nebol preto dôvod na postup podľa druhej vety citovaného stanoviska, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery; medziiným uviedol dôvody, so zreteľom na ktoré dospel k záveru, prečo žalovaná zodpovedá žalobcovi za vzniknutú škodu (viď bod 1 rozhodnutia). Podľa presvedčenia dovolacieho súdu má odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku náležitosti v

zmysle § 157 ods. 2 O. s. p. a žalovaná neopodstatnene namieta nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu. Odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozsudkom prvoinštančného súdu, nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny, teda v danom prípade odvolací súd procesne nekonal spôsobom zmätočným, ktorý by mal za následok vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.

19. Z obsahu dovolania žalovanej možno vyvodíť, že v rámci svojich dovolacích námietok nesúhlasí ani s právnym posúdením veci súdmi oboch inštancií. K predmetnému najvyšší súd uvádza, že do 30. júna 2016 prípustnosť dovolania pre vadu zmätočnosti (§ 237 ods. 1 O. s. p.) nezakladalo, ak napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočívalo na nesprávnych právnych záveroch (viď najmä judikát R 54/2012, ale aj viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Dovolací súd uvedené dopĺňa poukázaním na záver ústavného súdu, podľa ktorého „prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O. s. p.“ (viď IV. ÚS 196/2014).

20. Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania žalovanej podľa právnej úpravy účinnej do 30. júna 2016 nemožno vyvodíť z ustanovení § 239 O. s. p., ani z ustanovenia § 237 ods. 1 O. s. p. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie žalovanej podľa § 447 písm. c/ CSP ako procesne neprípustné odmietol.

21. Dovolací súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

22. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 2 : 1.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.